

LBRIS

We know
books

© 2022 Editura Cuantic pentru prezenta ediție (2022)
Toate drepturile rezervate

Carte editată și distribuită de Editura Cuantic
www.edituracuantic.ro
+4 0730-52.52.52
e-mail: comenzi@edituracuantic.ro
facebook.com/edituracuantic

Editor: Hadrian Mateescu
Redactor: Dorina Lipan
DTP și layout copertă: Silvia Olteanu
Foto copertă: Shutterstock

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COLANG, GEORGE

Când este o femeie frumoasă? / George Colang. - București :
Cuantic, 2022
ISBN 978-606-95576-3-1

1

Avertisment: Distribuirea, copierea sau piratarea conținutului acestei cărți sunt pedepsite de lege. Nicio parte nu poate fi reprodusă, copiată sau difuzată în orice mijloace (scris, video, foto etc.) fără acordul scris din partea editorului, exceptând citate scurte în limita a 100 de cuvinte sau recenzii. Toți cei care au scris și au contribuit la această lucrare au respectat legea, au depus timp, pricepere și energie, astfel încât dumneavoastră să citiți, să împărtășiți cu ceilalți valorile și învățămintele din această carte, într-un mod asumat, legal și responsabil.

GEORGE COLANG

CÂND ESTE O FEMEIE FRUMOASĂ?

CUANTIC
București, 2022

Cuprins

Cuvânt-înainte	9		
I. EVA	11		
1. Eu sunt Singurătatea	13		
2. Iubirea ideală este pe Pământ?	15		
3. Există un moment potrivit în relații?	19		
4. Iubiri virtuale	21		
5. Chimia vorbirii	28		
6. Cu timpul	31		
7. Dansul amăgirilor	32		
8. Despre fete și fluturași în stomac	36		
9. De ce nu vor bărbații să se însoare?	38		
10. Poți să iubești fără un dram de înțelepciune?	42		
11. Bărbații vin de pe Marte, femeile de pe Pământ	44		
12. Nevoia de iubire	46		
II. ZENOBIA	51		
1. Lupta dintre femei	53		
2. Sofisticarea femeilor simple	55		
3. Femeile urăsc femei?	57		
4. Ce își doresc femeile?	59		
5. Femeia imaginii	61		
6. Bărbații știu când iubesc?	64		
7. Mai sunt și bărbați care nu vor nimic de la tine?	66		
8. O singură iubire	70		
9. Cosmologia iubirii	71		
		10. Ce nu înțeleg femeile?	74
		11. Când moare o relație?	76
		12. Când devine femeia <i>Femeie</i> ?	78
		III. SOPHIA	81
		1. Jocul seducției	84
		2. De ce se despart femeile de bărbați?	86
		3. Când te iubește o femeie?	90
		4. Portretul femeii puternice	92
		5. Femeile perfecte și simulacrul estetic	94
		6. Un lucru de care sunt capabile doar femeile...	100
		7. Mai există femei?	102
		8. Femeile adoră să fie mințite?	104
		9. Îl iubesc, dar am un amant...	106
		10. Veșnica inimă	110
		11. Femeia ideală	111
		12. De ce ești frumoasă?	113
		În loc de concluzie	115
		Scrie și tu când este o femeie frumoasă	119

promiscuitate. Este o Lolita a *genealogiei binelui și răului*, o Sophia a *înțelegerii*, o Zenobia a *luptei*. În fapt, Eva ca simbolistică a feminității se apropie cel mai mult de Sophia, în sensul că are o *mirare* dată de incipitul narațiunii creștine. Dacă nu ar fi simbolistica *binelui și răului* încuibată în chiar mersul ei, în logica ei, atunci nu ar fi probabil nicio diferență între Eva și Sophia. Ca și cum am avea, într-un fel, o închipuire în care nu ar fi nicio diferență, în plan bărbătesc, între Socrate și Iisus. Cum însă lucrurile urmăresc intrigi istorice, rămânem în acest spațiu al alterității dintre Eva și Sophia.

Astfel, acest capitol adună intriga vieții cotidiene născute din fragilitate, din genuin, din miracol, din crepusculul *marilor întrebări* care apar atunci când nu știi pe ce drum să o iei. Chiar atunci când încerci și tinzi spre a te rupe de tine, e momentul în care te scalzi în tipologia Evei ce tinde spre Zenobia, ca apoi să fie Sophia.

Aici vom discuta despre iubire ca mirare, singurătate și idealitate, despre amăgire și chiar dezgust. Aceste frământări, întrebări, nu răspunsuri, le vom întoarce pe toate părțile în drumul nostru spre următorul capitol, acolo unde îndoiala se va naște din *luptă*, ca într-un final să fie ȧesută din *înțelepciune*.

1

Eu sunt Singurătatea

Mă numesc *Singurătatea* și-mi doresc din toată inima să faceți cunoștință cu mine. După cum bine știți, eu sunt de multe ori aproape de voi. De obicei, când zâmbiți, apar și eu pe acolo...

Îmi place să fug câteodată și pot spune că sunt foarte ocupată. Caut să-mi fac prieteni și, poate din această cauză, nu pot să-mi petrec mai mult timp alături de fiecare în parte. Recunosc, trebuie să mă împart între diferite cunoștințe. În aceeași măsură, pot spune că unii sunt favorizați. Sincer, nu știu dacă și ei consideră la fel. Dar nu contează! Eu tot mă leg de ei.

Adesea mă las condusă de val, dar, chiar dacă fac acest lucru, viața mea nu prezintă niciun risc. Eu nu mor niciodată, trăiesc prin voi și, sincer, nu cred că o să am probleme în a căuta un loc de veci. Totuși, chiar dacă port acest *nume solipsist* nu înseamnă că sunt singură. Sunt chiar foarte ocupată în a face acest lucru, încât nu am timp să-mi trag răsuflarea. Dar, chiar și atunci când reușesc să rămân *singură*, apare o veche cunoștință. Nu pot rezista astfel tentației de a sta alături de amica mea *Conștiința*.

Aseară am fost cu ea în mall să-mi iau niște pantaloni. A venit vara și trebuie să-mi atrag niște victime. Pe drum am bârfit! Dar să vă spun un secret: și mie mi-e frică de singurătate, poate din acest motiv mă tot leg de fiecare în parte. *Urât din partea*

mea! Să trecem însă acest aspect la costuri! Beneficiile apar mereu pe urmă.

Singurătatea te pune în oglindă, ea nu este dușmanul de temut. În liniște, ea te poate ajuta să te regăsești sau să cunoști părți din tine despre care credeai cu tărie că nu mai există. Singurătatea este *singura* care îți poate da zâmbetul curat al copilăriei. Zgomotul făcut de tentații te împiedică să ajungi la tine. Drumul parcurs prin *singurătate* nu poate fi altfel decât sincer! Și ce poate fi mai dureros decât să-ți asculți hăul din tine? Și ce poate fi mai frumos decât să încerci să prinzi *freamătul* din tine?

Iubirea ideală este pe Pământ?

Toți ne dorim să avem parte de o *iubire ideală*, însă avem parte doar de una mundană. Am învățat noi din cărți, povești, filme că totul trebuie să aibă un tonus prestabilit cu intenții suave, nu care cumva să iasă din normele așa-numitei conduite! *Și în fond ce căutăm? Să ne înscriem viața într-un tipar al poveștii sau să ne luăm la întrecere cu propria noastră derivă?* În principiu, nu prea avem cum să ne apropiem de ideal, dar sperăm, *căutăm*, năzuim în spațiul egoticului, al delirului. Și dacă am reuși atunci am falsifica trăirea, pentru că am avea toate normele atinse, adică iubirea așa cum o dorim, cum o închipuim, dar, culmea, așa cum nu este, pentru că nu există trăire plantată, fixată și construită. Și atunci ne trezim în spațiul agoniei, *sperăm să nu sperăm*, căutăm și totuși nu căutăm, ne ducem după toate și după nimic.

Nu există iubire ideală pe Pământ; există rămășițe ce pot întrece orice ideal. Există *un ceva* ce poate trece dincolo de orice poveste, pentru că nu este prescris, nu se înscrie în tipare, nu are culoare, gust, noimă. Și în niciun caz nu este presărat cu produse, cu vin și petale de trandafir, exact ca într-un film siropos, tâmp. Asta nu înseamnă că nu poate fi, *dar nu este scop în sine*. Iubirea poate fi orice pe Pământ. Și de cele mai multe ori chiar este. *Este prietenie, este dușmănie. O găsești oriunde, fugi de ea, faci un ocol, iar pe urmă ajungi iarăși la ea tocmai ca să fugi de ea.* Nu înseamnă că este aproape, *la îndemână*, nici

departe. De multe ori, poate, trebuie să o iei pe ocolite ca să înțelegi că nimic nu poate fi înțeles, ci trăit, adus în veriga năucirilor sufletești. Fugim de cei de lângă noi și iarăși ajungem la ei. Ne îndepărtăm de *depărtare* și ajungem aproape de minciuna de lângă noi. Și tot așa, până *sucombăm* toate variantele, până ștergem tot ceea ce poate fi șters. Mai puțin inima. *Cum te poți îndrăgosti? Mai ales pe Pământ, nu în stele! Într-o clipă! Fără prea multe întrebări. Fără prea multe adăugiri. Fără costuri. Fără speranță. Fără victimizare. Fără dorințe. Fără să vrei, pur și simplu...*

Noi căutăm iubirea, *o tot căutăm*, tot fugim după ea, iar atunci *când dă peste noi, ne speriem*, ne dăm seama că ne poate scoate din *zona de confort*. Și atunci *ne dăm în spate*, nu înțelegem ce ni se întâmplă, *de ce ni se întâmplă*, mai ales că nu are cum „să ni se întâmple tocmai nouă, mai ales acum”. Dar da, nu putem să controlăm momentele, chiar dacă tot ceea ce facem este să controlăm orice mișcare. Ei bine, unele *mișcări* vin peste noi, *nu stau prea mult*, ne atacă pur și simplu, *ne violează în confortul singurătății noastre*. Ceea ce ne sperie extrem de mult, pentru că nu știm cum să reacționăm, *să gestionăm ceea ce nu poate fi gestionat, cuprins, adus la înaintare. Căutăm, dar suntem pregătiți să iubim?* Pentru că iubirea nu are culoare, nu are nici gust, nu poate fi pusă în pungă, adusă la pachet. Iubirea trebuie să o luăm, *dacă ni se dă*, atunci când ni se dă, mai ales că există posibilitatea să nu vină niciodată, să nu avem acces la ea.

Cei mai mulți culeg ce li se dă, ce cred că pare a fi iubire. Atât și nimic mai mult. În schimb, *iubirea nu vine după calendar și nici nu poate fi prinsă în cuie*. De aceea trebuie să acceptăm că putem *să câștigăm pierzând*. Iubirea nu poate să fie punctuală,

nu poate să apară atunci când ne dorim. Poate, pe logica inversă, chiar să nu apară niciodată. Însă *întâmplarea* nu înseamnă doar dat buzna pe stradă peste o persoană, cum am spune la o primă vedere, ci tocmai *nebulia descărcată de destin*. Și cine are parte în viață de așa ceva? Să vină peste tine, oriunde, oricum, *din greșeală*, prin surprindere – nu înseamnă doar serendipitate, *ci amestec genuin de întâmplări divine*. Iar asta se poate transpune chiar acolo unde nu te aștepti. *Cu atât cu cât simți că nu se leagă, de fapt se leagă destul de bine, chiar și atunci când totul pare tăiat în două, când maniheismul dansează pe masă!* Și asta pentru că iubirea autentică nu se măsoară în cuvine, ci în atingeri fine de mână, în priviri, în încolăcire și îmbrățișare paradisiacă. Iubirile astea sperie. *Nu sunt bătute în cuie*. Nu le poți manevra cum vrei. Vin ele peste tine, te doboară, pentru că vin *dintr-alte lumi*. Chiar dacă îți propui să fugi, *nu poți*, sunt lumi ce obligă să rămâi acolo, funii ce se leagă în timp ce crezi că se dezleagă. *Și tot așa! Un dans dionisiac, o beție!*

Iubirile astea chiar nu pot fi prinse, chiar sperie prin excelență. Iar tristețea este că cei mai mulți fug de ele! De parcă *mania controlului* e mai presus de *inimă*. Și totul pentru că omul actual nu vrea să fie vulnerabil, *să se dea până la capăt*. E totul prea aspru ca inima să-i mai bată a veridicitate. *Și ce te faci când vine peste tine? Fugi sau rămâi ascuns în jocul subtil al stabilității?* În fond, inima nu este făcută să fie stabilă, nici rațiunea, oricât ne-am impune, oricât am încerca să ne domolim, să fim un proiect, *nu o trestie*, așa cum ar fi spus Pascal. *Preferi să mori ca un câine lângă un produs al manipulării tale? Ori să mori în glorie călcat în picioare de cel pe care-l iubești?* E retorică,

dar aş alege oricând sofistica inimii. Şi asta pentru că viaţa nu este despre câte *victime* am reuşit să adunăm în jurul nostru, ci despre faptul că *am reuşit să iubim*. Nu ştiu dacă miza reală este *despre a fi iubiţi*, ci *mai degrabă despre a iubi*. Să găseşti pe unul care să te iubească e facil, să iubeşti este extrem de greu, iar să transformi totul în dragoste, adică să vină din ambele părţi, aproape imposibil!

3

Există un moment potrivit în relații?

Nu ştiu cât suntem de pregătiți pentru *viața de cuplu*, mai ales că aceasta presupune tocmai *să nu fim pregătiți*. Cum așa? Toți pornesc *pregătiți* într-o relație, *ştiu cum stau lucrurile, ce vor și ce nu vor*, practic au o listă prin care își satisfac egoismul *alegerilor* pe care le fac. În esență, *nimeni nu este pregătit*, pentru că problema nu ține de omul de lângă tine, ci de „timpul” în care dai peste el. Momentul este astfel mult mai important decât felul în care se presupune că este persoana.

Venim cu un bagaj, ne cuplăm la trecut și învățăm lecții pe care le ascundem în sertare adânc înrădăcinate în inimă. Ce pierdem? Faptul că s-ar putea să dăm peste o persoană extraordinară pe care s-ar putea să nu o apreciem, tocmai pentru că o trecem prin *sita genealogiei trecutului* în care ne-am scaldat. Asta e problema *de fond*! Sigur, putem să câștigăm, dar nici nu mai putem să luăm totul de la capăt, *apriorismul* acesta al *facticității* ne scufundă cu totul! *Nu omul este potrivit, ci momentul este potrivit*; pentru că omul se mulează pe situație, în el se ascund mai multe *lumi*, mai multe trăiri, drame. Momentul întâlnirii devine un pion fundamental în calea *desăvârșirii personale*.

În fond, dacă lăsăm totul doar în seama *egotismului*, nu facem decât să ne scufundăm *alegerile* în proiecte, să ne închidem șansa de a fi surprinși, luați de miza *serendipității* și aruncați în *lumi străine*. Căci, *asa e*, ne atrage mereu *diferitul*, acel ceva *ce vine de dincolo*, acel ceva *ce ne scoate cumva din vraja noastră de*

a deține egotic lumea. Viața este frumoasă dacă păstrează un dram de mister, iar acesta nu poate fi scos la înaintare decât dacă ne lăsăm duși de val. De fapt, iubirea înseamnă și de-personalizare, pentru că nu poți iubi în termenii tăi, *în proiectul tău*, în felul tău de a vedea lumea. Însă poți oricând să te joci și să crezi că iubești.

4

Iubiri virtuale

De când cu *lumea virtuală*, chiar de la Dante încoace, toți am început să ne creionăm spații ideale. Și muncim zilnic, suntem conștiințioși cu portretul acesta *virtual* – practic ne jucăm anost cu identitatea și o conturăm în jurul unui scenariu din *Second Life*. Ce am observat? Că foarte multe femei au început să aibă *relații-virtuale-în-compensare*. *Ce înseamnă asta?* Păi, dacă bărbatul cu care sunt nu le acordă atenție, *nu-i nimic*, și-o iau din mediul virtual. Cu un individ pe o rețea de socializare, cu altul pe o altă rețea, găsesc soluții prin care compensează lipsa de atenție. Pe de altă parte, bărbații fac același lucru. *Ce rezultă?* *Că am coborât idealul platonician pe Pământ.* Practic, nu mai facem o distincție clară între ideal și factual, ci pur și simplu pornind de la ideea că suntem *supraoameni*, mai ales *de masă*, în tonul lui Eco, *ne permitem orice*, chiar să ne desenăm propria fericire. Mai simplu spus, *omul actual* nu-și mai permite să aibă costuri, *ci numai beneficii*. Utilitarismul, în acest sens, este desuet, pentru că toți calculează pornind de la ideea că nu au cum să mai existe costuri. De aceea toți *supraoamenii de masă* sunt ideali, nu? Perfecți în poze, *puhoi* în realitate!

Ce este trist? Că ne jucăm cu destinele celor pe care-i amețim, că noi nici nu știm ce vrem, dar, din egoism, ne atârnam de destinele altora, falsificând viața lor, intrând prin efracție, fără contur real, fără substanță, fond, doar butaforie și *emoticoane* prin care gestionăm mitul pe care-l alimentăm. Și dacă vezi ce

LBRIS

We know
books

© 2022 Editura Cuantic pentru prezenta ediție (2022)

Toate drepturile rezervate

Carte editată și distribuită de Editura Cuantic

www.edituracuantic.ro

+4 0730-52.52.52

e-mail: comenzi@edituracuantic.ro

facebook.com/edituracuantic

Editor: Hadrian Mateescu

Redactor: Dorina Lipan

DTP și layout copertă: Silvia Olteanu

Foto copertă: Shutterstock

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COLANG, GEORGE

Când iubim cu adevărat? : minciuni, săgeți, aporii / George

Colang. - București : Cuantic, 2022

ISBN 978-606-95576-4-8

1

Avertisment: Distribuirea, copierea sau piratarea conținutului acestei cărți sunt pedepsite de lege. Nicio parte nu poate fi reprodusă, copiată sau difuzată în orice mijloace (scris, video, foto etc.) fără acordul scris din partea editorului, exceptând citate scurte în limita a 100 de cuvinte sau recenzii. Toți cei care au scris și au contribuit la această lucrare au respectat legea, au depus timp, pricepere și energie, astfel încât dumneavoastră să citiți, să împărtășiți cu ceilalți valorile și învățămintele din această carte, într-un mod asumat, legal și responsabil.

GEORGE COLANG

CÂND IUBIM CU ADEVĂRAT?

MINCIUNI, SĂGEȚI, APORII

CUANTIC

București, 2022

Cuprins

De la poveste la iubire	9
I. Minciuni	12
II. Săgeți	102
III. Aporii	233
De la iubire la fericire	348

Minciuni

De fiecare dată tindem să căutăm *ascunsul* în orice. De fapt căutăm ceea ce se lasă mai greu de găsit. Fără o astfel de aplecare, viața ar fi banală. De pildă, actorul care se pierde zilnic în treburile cotidiene simte o nevoie acută să iasă din tipare, să se scotocească prin buzunarele umile și să strige: *am reușit*. Umblăm și ne jucăm, iar dansul ne este străin când descoperim că știm ce vrem. Și atunci, de ce să nu avem parte de o nouă provocare? Grecia Antică avea și are valoare pentru că se scâldea în tragic și dans. Și uite că acele provocări reprezintă temelia civilizației actuale. Mai exact, rolul omului în viață, rolul actorului, care spune că este om, este o necunoscută, care tinde spre o mare necunoscută. Sincronic cu frica de sine și cu avântul nostru de a culege noi informații, care au scopul de a ne arunca în ambiguitate, stă acel fior care ne incită spre un mare *nimic* – acesta este cântul omenirii: *o nouă provocare*. Până la urmă, nu-i nimic rău, dacă privim în termeni axiologici, este doar necesar. Dramatismul – astfel derivat – apare ca o simplă necesitate ce țipă sacadat din frustrările noastre meschine. Punct și de la capăt. *Ce este până la urmă dramatismul?* Nu este oare ceea ce zâmbește laconic la colț de stradă? Nu este ceea ce ne face zilnic cu mâna când trecem pe lângă un *lucru* sau un mare *nimic*? Dramatismul este provocat de noi, el rage din necesarul timidității și al pasiunilor noastre draconice pentru cățărare. Escaladăm viața precum munții. Altfel spus, dramatismul se naște din banal, din ceea ce pâlpâie încet, aproape deloc,

din tăcere. Dramatismul este privit astfel ca ultimul infractor care năvălește prin surprindere în viața noastră. Și uite așa, ne seduce. Noi îl cucerim, îl ademenim cu profilacticul vieților noastre încât *ne scuișă*. Adrenalina dramatismului reprezintă atunci punctul maxim, focul care pocnește, iscoada care face posibilă *transvaluarea* tuturor mecanismelor pertinente din viața noastră. Mai mult, dramatismul apare tocmai acolo unde nu este culoare, în locurile nepătate de haos.

*

Orice lacrimă are o poveste, o plâsmuire a ei, un ocol ce vine de dincolo de orice minută egoistă. Cum arăta și Haruki Murakami, putem să ștergem amintiri, dar e mult mai greu să ștergem poveștile care le-au dat naștere, le-au conturat.

*

Viața nu poate fi luată așa cum este ea în sine. Aceasta e o minciună seducătoare, prinsă de iluzia că într-un fel sau altul putem totuși să decidem cu privire la destin. Trebuie, dacă tot suntem sinceri, să încercăm să forțăm un pic lucrurile, să nu ne mulțumim cu primul *drob de sare*. Oricum, nu o să reușim să ne întindem capcane suficient de inteligent să avem impresia că totul este bătut în cuie de serendipitate, dar măcar să încercăm, să nu ne lăsăm pradă imposturii de a nu sorta. Până la urmă, nu suntem animale, nu trebuie să ne mulțumim cu puținul oamenilor de lângă noi, trebuie să fim selectivi, să ne simțim bine cu adevărat lângă persoanele de lângă noi, nu să cădem pradă imposturii, falsului destin prin care alegem ce ni se oferă. Câinele a ajuns să fie selectiv, să-și aleagă bucățile, dar omul, chiar trebuie să se mulțumească așa cu puținul unei persoane care i se pune pe tavă? Nu poți să iei viața așa cum ți se oferă. Pentru că nu ești un

ciot fără de voință. Trebuie să lupți mereu împotriva lui Sisif, să te iei la întrecere cu el, atât cât poți, dar să nu renunți niciodată. Iar când va fi să fie momentul, o să-ți dai seama. Până atunci, dans, *beție dionisiacă*, à la Nietzsche! De ce să ne dăm așa de ușor unor bovarici? De ce să nu avem pretenții în fond de la noi? Ce pierdem? Ce câștigăm? *Morile de vânt!* Să lupți, să tot speri că undeva, cândva o să ajungi cineva! Și pentru ce? Pentru o pată de recunoștință? Pentru un soi de ardoare, nu de nepăsare? Pentru o *stimă de sine* mult prea exacerbată, ori poate pentru nimic? Esența nu are gheare, nu are nici colți, dar are capcane, nu se dă ușor, nu vine peste tine, e mereu acolo, undeva, în *așteptarea așteptării*.

*

Omul este o specie interesantă, îl vede pe *celălalt* atât timp cât se uită în oglindă la el. Mai mult nu poate...

*

Uneori, trebuie să ne miștim ca să mergem mai departe. Altfel, nu se leagă lucrurile, doar dacă sunt strânse în spațiul plămuirilor pot căpăta sens.

*

Nu tot ce este vechi este demn de a fi prețuit, cum nu tot ce este nou este demn de a fi adulat. Mereu există o rațiune ascunsă dată de mărimea justă, adică de ludicul alegerilor noastre.

*

Dacă un lucru complicat nu poate fi expus cât mai simplu, atunci nu este complicat deloc.

*

În spatele scenei, ceea ce se mișcă în jurul nostru este doar voința noastră slabă. Ce vreau să spun? Termenii în care se scaldă existența noastră se reduc la frică și timiditate. Dar de aici răsar

și soarele dramei. Viața pe scenă este construită în așa fel încât să ne ușurăm modul cotidian de a *fința*. Asta e. Cred că nu există om pe pământ care să nu aleagă comoditatea în dauna muncii. Deși sună ciudat, lenea este mai aproape de noi decât ar putea să fie munca. Oamenii, dacă ar putea fi prinși toți într-o poză, ar arăta precum căscatul unui leu care stă întins într-o zonă săcăitor de toridă. Tot așa, drama apare atunci când te hotărăști să ataci. Până atunci lenevim, suntem comozi, ne scaldăm în baia ascunsă a dramei noastre. Și uite așa ne aruncăm, ne proiectăm spre un *mare nimic*. În fond, totul se reduce la *nimic*. Spunem că facem greșeli și că nu știm ce este cu noi aici. Avem țeluri de atins și, mai mult chiar, avem nevoie de noi. De fapt, *totul se reduce la noi*. Astfel, lumea devine *scena noastră*. Aici avem de a face cu tot felul de personaje care nu se supun tacit cerințelor noastre. Toți vor să ne fure ceea ce avem mai scump, tinerețea, blândețea, iubirea, fericirea, orice... Și uite că ajungem iar la problema existenței noastre: viața ca procedeu *scenic dramatic*, unde totul se joacă în jurul maniei persecuției.

*

Orice parcurs este, până la urmă, subiectiv și cum noi cotrobăim prin viață – este normal să avem o viziune subiectivă asupra ei. O viziune prin care se manifestă jocul fiecăruia. Un soi de solipsism întemeiat, un perspectivism iluzoriu. În fiecare zi, aproape în fiecare zi, la tot pasul, întâlnim lucruri, străbatem hotare și ascundem limite peratologic, totul pentru a ne asigura prezența, totul pentru a arăta cu degetul spre noi, spre eul nostru jucăuș care face din noi niște egoiști. Propriu-zis, privit cât mai limpid, subiectivismul aici devine o cale spre *egoistul actual*. Cu toate acestea, *masca* este cea care ușurează drama subiectului,

ea generează și recuperează toate frustrările actorului. Și uite așa actorul ajunge fără să vrea în *lumea sa*. El aduce cu simpla prezență orice latură ascunsă a ariei sale fenomenologice. Actorul naște lumea, el este *plăsmuitorul* care dezleagă enigmele ce-l pândesc și asta pentru că tot el este cel care pigmentează criptic statutul ființării sale. Astfel, în *lumea sa*, în golul care îl pândeste la tot pasul, omul se scaldă, se joacă cu tot ceea ce este plăsmuit de el, dar și de alții. În aceeași măsură, omul este și cel care intră în conflict cu ceilalți. Drama este astfel instaurată pe scenă, iar scena cuprinde mai mulți cabotini. Acest șir de convulsii existențiale capătă coerență doar dacă este înțeles ca o *stare de compromis*. Propriu-zis, lumea actorului devine o *mare* în care se spală păcatele tuturor, dar și reușitele mult sorbite ale tuturor.

*

Nu suntem în stare să ne scriem propriul jurnal. Nu putem să ajungem la noi și astfel creăm un nou început din chiar momentul ființării noastre. Un jurnal ar trebui să reprezinte acel loc în care se strâng toate frustrările noastre, toate răspunsurile ascunse și nevăzute, orice, chiar și nimicul împăturit sub măști. Și uite că acum scriem, ne ascundem iarăși sub aceste rânduri, sub tot felul de aparențe și frustrări meschine. Încercăm să găsim omul din noi sau, cel puțin pentru o clipă, actorul care a rămas sedus de ipoteza singurătății. Nu fugim de lume, nici ea de noi, totuși simțim că ne învelim cu o pătură goală.

*

E ușor să ai pe cineva lângă tine, dar asta nu înseamnă că e și cine trebuie. Atunci când povestea e mai puternică decât adevărul nostru, orice este posibil, inclusiv să iubești când nu iubești.

*

„Unde sunt bărbații buni?”, se întreabă femeile! Unde să fie? Unde sunt și ăia răi!

*

Ne schimbăm în fiecare zi, asta e clar! Și e cumva normal ca pe parcursul vieții să alegem oameni fix pentru momentul în care ne aflăm aruncați. Este un soi de egoism, știu, dar așa funcționăm. Iubirea ar trebui totuși să rupă această abordare și să se joace cu temporalitatea. Ar trebui, dar cine are parte cu adevărat de ea? Mai ales dacă totul este aproximare la context.

*

Sunt foarte multe plăsmuiri legate de felul în care ar trebui să fie iubirea, iar una este porozivă din capul locului – *să construiești iubirea*. În primul rând, atunci când construiești ceva, o faci pe un loc gol, pe un teren nepătat. Deci aduci materialele de lucru și te apuci să pui bazele unei structuri. Asta ar fi o chestiune de arhitectură existențială, simplă. În schimb, când vorbim de iubire, nu avem cum să punem bazele dacă nu există deja un *a priori* al năvălirilor sentimentale. De obicei construiești, atunci când nu simți, nu când simți. Și asta pentru că, atunci când simți, se construiește de la sine, *vine natural*. În iubire nu există „trebuie”, pur și simplu *se face*, curge natural, heraclitean așa. Orice „trebuie” arată de fapt dorința, adică voința de a construi un artefact, nu iubirea. Nu te poți pune la *masa de lucru a iubirii* ca și cum ai avea un proiect de făcut. Nu poți să clădești dacă nu există adierea serendipității, dacă nu vine peste tine cumva, dacă nu te fură tocmă din această gândire nocivă prin care te lași sedus de voință, egoism, nu de iubire. Este foarte simplu atunci, când iubești, construiești, dar fără să-ți propui să construiești!

Cum în căsătorie există *amantlâc*, la fel există și *înșelat* într-o relație. De unde rezultă că iubirea nu are nevoie niciodată de contracte, ci de voie bună și plăsmuiri pe măsură. Vai și amar de noi!

*

Lumea este o prăpastie în care se luptă mai mulți actori. Aici, în lumina întunericului, *aletheia*, se petrece jocul fiecăruia și tot de aici răsare focul conflictului ce-i privește pe toți. Nimeni nu scapă. Cabotinel, pe lângă marea de actori cu care se confruntă la tot pasul, mai are un război de dus, război care, la rândul lui, se petrece tot aici. Războiul *plăsmuitorului* cu el însuși sau *hărțuirea de sine*. Toți interpretează rolul asumat la naștere, în speță cel de purtători de mască. În această calitate, plăsmuitorul agită rolul său, *il sufocă* cu tot în *nimicul* existenței sale. Drama răsare de aici, din necunoaștere, din tot ceea ce ar trebui să-i fie *propriu* actorului. Într-o asemenea situație, actorul este cuprins de firul desfășurării sale, este conștient de imposibilitatea care-l paște, de neputința cu care a fost înarmat în fața măștii sale. Drama actorului reprezintă corabia cu care se scufundă în *necunoscut*. El este acum în fața sa, adică în fața deșertului înșelător. Cabotinel este astfel prins în pânza instaurată de însuși el. Există, însă, un lucru care trebuie menționat. Acest *alunecuş conjunctural* este generat și de modul în care ființează ceilalți purtători de mască. Prăpastia este o pânză multiplă care aduce laolaltă toți actorii. În acest concurs de împrejurări se întâlnesc dezamăgirile noastre. Tot aici, apar și reușitele noastre. Scena susține întregul act conjunctural. Pe ea se desfășoară și posibilitățile noastre de afirmare; căci totul este,

până la urmă, *o posibilitate de afirmare*. Ca să supraviețuiești pe scenă trebuie, în primă instanță, să te afirmi. Conflictual totuși, a te afirma nu înseamnă neapărat a urla pe scenă; poți, la fel de ușor, să trăiești și ca *sufleor*. Dar mai multe despre acest subiect, găsim în sferile ascunse ale vieților ontice. Acum, suntem în spațiul ontologiei! Cum spuneam, această frică de *necunoscut* este de fapt *frica de sine*. Este ceea ce te face să urli de durere, drumul care nu te duce nicăieri, dimensiunea care nu se vestește niciodată. Mai simplu spus, este *conștientizarea măștii*. Și atunci *frica de sine* devine *frica de altul*, de cel care este prezent în tine și care-ți face cu ochiul din când în când. Masca, privită așa, este ca o sită prin care se cern toate personajele din jurul nostru. Aici intră *inconștient* și *incomensurabil* toate judecățile de valoare, toate deciziile luate de noi sau de alții în privința noastră, în ceea ce privește soarta noastră. Chiar mai mult, tot acest *șir de necunoscute și de cunoscute* reprezintă însuși totul. Masca este proiecția compromisului în care am fost aruncați. *Masca este viață*.

*

Meet Joe Black? Numai o femeie poate să seducă moartea.

*

Lumea, așa cum apare în „actualitate”, este sătulă de întrebări, a ajuns la o așa-zisă maturitate în care nu mai există iz sau rost de mirare, e în plină saturație și deplină fabulație de sine.

*

Paler ne arată că omul are trei vieți relativ distincte. Una, publică. Altra, particulară. Și alta secretă, nu în sensul de a ascunde ceva anume de ceilalți, ci mai degrabă de noi, asupra căreia nici noi nu avem vreun control, căci aici dansează subconștientul

cu visele, fantasmele, fricile noastre. Aș spune, pornind de aici, că într-o relație de fapt totul se învârtă în jurul gestionării acestor vieți cooriginare; dacă nu reușim să facem asta, atunci chiar ne ducem la Blaga și chiar *strivim corola de minuni...*

*

Bărbații spun foarte rar „te iubesc”, iar când o fac excesiv... mint! În fapt, cu cât nu rostesc iubirea există șanse reale chiar să iubească! Și asta pentru că nu sunt ocupați să vorbească, ci să trăiască!

*

Până acum am lăsat să se înțeleagă că lumea în care trăim este o mare necunoscută în care dănțuiește ascunsul, nu? Oamenii sunt toți niște actori care, *prin natura lor*, ascund lucruri. Totul poate fi privit astfel. Dar nu este numai atât. În această lume se nasc iubirile noastre, visurile, speranțele, pasiunile... Un exemplu stă chiar în modul nostru de a fi. Cu toate acestea, *omul-actor* aflat pe scenă este conștient, în primă instanță, de *confrății săi*, de cei care se află mereu în preajma sa. Publicul are rol secundar în această relație, chiar dacă poate uneori să influențeze mersul lucrurilor. Cum spuneam, actorul-om este cel care se întâlnește pe scenă cu ceilalți muritori. Aici se desfășoară totul. Jungla este scena animalelor sălbatice. Scena este lumea noastră. În aceeași ordine de idei, putem spune că și jungla este lumea noastră, ea intră în sfera noastră ontică. În schimb, animalele nu vor putea niciodată să aibă mai multe lumi. Mascatul este unic, pentru că trăiește într-o *lume* ce se soarbe într-o *nelimitată baie de lumi*. Actorul dă naștere *luminilor posibile*, deși trăiește pe scenă, poate să iasă de aici, să se retragă, să răstoarne valori, să-și asume vrute și nevrute, și totul chiar aici, pe scenă. Actorul poate să evadeze

într-o lume ideală și să se mintă că nu mai este pe scenă. El are puterea de a convinge și de a frânge tot ce se află în jurul său. Iar acest *în jurul său* poate să fie și la un miliard de kilometri distanță de el. Așa arată lumea actorului, o lume în care câștigă toți și niciunul, o lume în care se ating sferile hermeneutice ale tuturor celor implicați, o amfibologie din care nu câștigă nimeni nimic, poate doar iluzia că se află în viață.

*

Cred că în prima parte a vieții există o aviditate legată de a cunoaște oamenii, iar în a doua parte un soi de lehamite...

*

Omul este ca o sferă, este cel care plăsmuiește totul, emite și totodată recepționează *sferile fenomenologice ale celorlalți* oameni. Dar tocmai această intersecție între sfere îl face pe actor să conștientizeze masca. Noi atingem *sfera celuilalt*, adică o lume în care s-au mai bălăcit o sumedenie de sfere hermeneutice. Noi cunoaștem sfera lui, și nu *persoana*, pe cel care susține lumea. Noi vedem intersecția tuturor sferelor cu care a intrat în contact plăsmuitorul, și nu pe el ca simplu element ce susține întreaga conjunctură hermeneutică. Noi recunoaștem astfel fețele celorlalți în cuibul plăsmuitorului. De aceea, *omul are o sumedenie de măști*. Acesta este și motivul pentru care el este actor. Nu pentru că vrea, ci pentru că trebuie să fie așa. Pentru că natura sa psihosomatică îl obligă să fie așa. Și tot motivul pentru care științe ca psihologia, *de exemplu*, nu pot să spună nimic, nu pot să emită nimic concret. Pot să postuleze, să schițeze o lume în care actorul are deja o față, pot să deseneze un portret, dar nu pot să-l surprindă niciodată în *mișcare*, în adevărul său, în devenirea sa, cum ar fi spus Heraclit.